LIBRIS | We know books

Titlu original (eng.): The talisman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
POLLEY, ETHEL
Talismanul / Ethel Polley
Traducător: Ileana Dinu
București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.
ISBN 9738-606-736-510-8
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA"

ETHEL POLLEY

Talismanul

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia
ALCRIS

LIBRIS | We know books

Ultimele apariții ale colecției "EL și EA":

1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopți fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situații de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Prințesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Nancy Fraser	-Balsam pentru o inimă rănită
1147	Mary Burchell	-Casa cu arini
1148	Mary Adler	-Aroganța marchizului
1149	Laura Brid	-Iubitul din copilărie
1150	Anna Moines	-Frumusețe înțelătoare
1151	Louella Cramer	-Iubire printre cărți
1152	Anna Simons	-O echipă perfectă
1153	Anna Moines	-Jocul hazardului
1154	Isobel Cook	-Asemănare izbitoare
1155	Jessica Steele	-Cred în tine

Capitolul 1

Sophia repetă pe tot drumul făcut cu trenul ce avea de spus, dar imediat ce se află în holul impunător al băncii Marchese mintea i se goli dintr-odată.

Asta nu conta prea mult, își spuse ea cu un zâmbet trist. Judecând după felul politicos dar foarte rece cu care fusese întâmpinată la recepție, realiză că această călătorie în care pornise cu inima strânsă de îndoieli, avea să fie una inutilă.

– Doriți să-l vedeți pe *signor* Marchese? o întrebă recepționera ridicând sprâncenele și măsurând-o din priviri, observându-i în același timp costumul albastru de călătorie și bluza albă. Aveți o întâlnire?

Deși încercă să se stăpânească, Sophie roși. Cum putea să-i explice acestei gorgone cu părul proaspăt coafat că

LIBRIS We know books

venise aici doar din impuls?

– Mă rem că nu... reuși ea să articuleze. apoi văzând cum colțurile gurii gorgonei se curbară pregătită să-i dea un răspuns negativ, Sophie spuse repede: dar dacă i-ați spune că domnișoara Ralston este aici v-aș fi foarte recunoscătoare.

Femeia o privi ciudat, dar îi vorbi foarte politicos:

– Voi lua legătura cu secretara dânsului, domnișoară Ralston, dar nu vă pot promite nimic. Vă rog să luați loc până atunci.

„Dumnezeule, se gândi Sophie întorcându-se să găsească scaunul, asta crede că sunt una dintre femeile care umblă după Angelo?" Ar fi putut desigur, s-o pună la punct. I-ar fi putut spune: *signor* Marchese îmi este văr prin alianță. Dar n-o făcu. Nu era o relație pe care voia s-o facă publică.

Sophie se luptase de-a lungul timpului să rămână ea însăși, să nu se lase absorbită de clanul Marchese. Și toate astea de când mama ei, o văduvă tânără pe vremea aceea, se căsătorise cu John Marchese.

John era un individ solid, exuberant, mereu dornic să-și critice fiica vitregă, sau pe oricine din jur. Dar în același timp, Sophie nu-și amintea ca în acești ani, el să-i fi refuzat ceva. Poate un singur lucru, care era esențial, dragostea unui tată, se gândi ea cu un oftat.

Sophie se uită la ceas. Aștepta pe această canapea confortabilă de vreo patruzeci de minute. Presupuse că asta era tactica aplicată solicitanților nedoriți, să-i lase să aștepte până când se plictiseau și plecau singuri.

„Dar eu nu voi ceda" își promise Sophie, ridicând bărbia. „Am venit aici și voi aștepta până când voi fi invitată, sau mă vor da afară. Nu voi mai avea ocazia să-l mai văd curând pe Angelo."

În funcția sa de președinte al băncii Marchese, Angelo își împărțea timpul între marile capitale ale lumii, iar acum se afla la Londra.

Dar chiar și așa, Sophie nu s-ar fi hotărât să-l caute dacă nu și-ar fi auzit tatăl vitreg spunând la cină că va lipsi toată ziua următoare de la bancă, fiind nevoit să participe la o conferință pe teme finaniare la Midlands.

Sophie primise vestea ca pe un imbold dat de soartă, lăsase mândria la o parte și luase primul tren spre Londra. Putea foarte bine să rămână acasă și să profite de participarea lui Angelo la aniversarea părinților ei care urma să aibă loc peste câteva zile, numai că i-ar fi fost greu să stea de vorbă cu el, de câte ori îi vizita. Angelo era considerat oaspete de onoare și mult așteptat să-i monopolizeze atenția chiar și numai câteva minute.

În mod normal, Sophie ar fi trebuit să dispară din calea lui Angelo. La prima lor întâlnire, cu nouă ani în urmă, îi

LIBRIS We know books

fusese chiar teamă de tânărul acela înalt, cu nasul acvilin și ochi profunzi.

Banca Marchese împrumuta cu bani întreaga Europă încă de pe vremea lui Lorenzo Magnificul, așa că Sophiei nu-i fu greu să și-l imgineze pe Angelo îmbrăcat în togă de mătase, cu o perlă în ureche și cu pumnalul în mână.

Apoi, după un timp, își schimbă părerea despre el, când sosind pe neașteptate, o găsise plângând pe treptele terasei.

Acum nici nu-și mai amintea din ce motive plânsese. Își amintea vag că mama ei îl învinuise pe John că-i răsfață fiica prea mult... și se trezise cu Angelo așezat alături de ea pe mușchiul acela care acoperea treptele, îmbrățișând-o și șoptindu-i: *mia cara.*

De parcă ar fi fost ieri, Sophie își aminti că Angelo îi oferise batista lui, îi ștersese lacrimile iar ea suspinase prea mult printre explicații. Își amintea mirosul coloniei lui, era parcă mosc, impregnat și în batista pe care i-o dăduse el.

Chiar dacă-l amuzase scena, nu făcuse comentarii. În ciuda aerului de bărbat stăpân pe sine și rece pe care-l avea, arătă multă blândețe când încercă s-o consoleze spunându-i că nimic de pe lumea asta nu merită lacrimile ei și că până mâine va uita totul. Sophie stătuse în brațele lui ca vrăjită de vocea lui, până când în cele din

urmă, adormise epuizată.

Peste câteva zile primise un pachet de la el și după ce îndepărtase ambalajul descoperise spre încântarea ei, un unicorn micuț din sticlă și un bilet.

Unicornul aparținea familiei Marchese, îi scria Angelo, stabilind un consemn între ei, dacă Sophie promite să nu mai plângă din cauza fleacurilor, iar într-o bună zi, când va avea ceea ce-și dorea din toată inima să-i înapoieze uniornul, sau dacă nu va reuși să dobândească ce-și dorea de una singură, el o va ajuta. Barbara Marchese nu privise biletul, dar privise unicornul ridicând nedumerită din sprâncene.

– John, este cristal venețian, și pare foarte vechi. Angelo și-a pierdut mințile? Sophie îl va sparge imediat.

– Nu cred, spusese John Marchese mângâind părul blond al fiicei sale vitrege. Ce zici, Sophie? Vei avea grijă de el?

Ea aprobase din cap fără nicio vorbă, și avusese foarte mare grijă de el, acesta devenind un fel de zeu pentru ea. Îl adora și încerca să găsească ceva ce și-ar fi dorit așteptând ca minunea să se petreacă sub ochii ei.

Dar cu trecerea anilor, începu să-l perceapă pe Angelo nu ca pe un erou ci ca pe un bărbat atrăgător, puternic, carismatic, urmărind tot ce se scria despre el în rubricile de scandal.

Chiar dacă era inadmisibil de naivă, la pensionul unde-și

LIBRIS We know books

petrecuse câțiva ani, ajunsese să înțeleagă care era sensul acelor „relații" ale lui Angelo, despre care vorbeau colegele ei. Și fu chiar șocată să constate că idolul ei avusese multe astfel de aventuri.

– Ce noroc are Sophie! zise Camilla Liddell, cea mai mare dintre ele. Mă întreb dacă și acum o mai ține Marchese pe genunchi. Fata mai adaugase niște comentarii care o dezgustară cumplit pe Sophie.

Seara la culcare adormise plângând, cu plapuma peste cap ca să nu fie auzită de celelalte fete pentru că atunci ceva prețios pentru ea se distrusese. Iar când merse acasă la jumătatea trimestrului se aștepta să găsească unicornul cioburi. Fu oarecum consolată să vadă că era neatins, dar pentru ea, nimic nu mai era ca înainte. Din acea zi, era întotdeauna în gardă și întrucât chiar Angelo păstra distanța când se întâlneau, puntea dintre ei se adâncise continuu, până în acest moment.

Tocmai de aceea ezitase la ideea de a se apropia din nou de el, se gândi Sophie, îndepărtându-și o șuviță de pe frunte, așa cum făcea totdeauna când era preocupată. Poate că acea promisiune a unicornului nu existase niciodată, fusese rodul imaginației ei de copil. Doar că dovada în sine se afla în poșeta ei, era chiar unicornul înfășurat în ambalaj. Dar oare Angelo și-l va aminti?

Sophie își spuse că ar fi mai bine să plece și să lase

lucrurile așa cum erau.

– Sophie?

Auzi vocea unui bărbat care-i rostea numele și începu să tremure de emoție.

– Draga mea, ce faci aici? John nu este astăzi la birou. N-ai știut?

Ridicând privirea îl recunoscu pe Leonard Grant, asistentul tatălui ei. Înghiți în sec neștiind ce explicație să-i dea.

– De fapt am venit să-l văd pe Angelo, se încumentă ea, dar n-am știut că trebuia să stabilesc o întâlnire cu el.

Leonard o privi cu simpatie.

– Știai că personlul de aici are instrucțiuni precise să țină la distanță toate fetele drăguțe care vin să-l caute pe Angelo? Dar asta nu se aplică în cazul tău, tu faci parte din familie. Nu le-ai spus asta? Nu te-a învățat John?

– Nu, recunoscu Sophie încurcată. De fapt el nu știe că sunt aici. Vedeți, este vorba de un secret legat de o aniversare.

– Înțeleg, zise Leonard, bătând-o încet pe umăr. În acest caz să văd ce pot face. Sunt sigur că Angelo se poate rupe de problemele lui pentru tine.

Sophie îl urmări cum pleacă; de-acum nu mai avea scăpare. Era ca și cum ar fi ajuns pe creasta valului și dintr-odată simți nevoia să renunțe, dar îi resună în minte vocea lui Mark: „draga mea, Angelo îți este văr,

LIBRIS We know books

chiar dacă prin alianță, numai el ne poate ajuta. Crezi că-i cerem prea mult?"

„Da, cred că-i cerem foarte mult, mult prea mult" se gândi ea, dorindu-și să se afle la mii de kilometri distanță. Dar nu venise aici pentru ea, ci pentru Mark și pentru fericirea lor. Oare dragostea ei nu însemna și sacrificarea mândriei?

Se așeză pe marginea unui scaun așteptându-l pe Leonard care se întoarse zâmbind.

– Ai noroc. Se pregătea să plece la masă, te conduc eu la el.

Sophie era atât de emoționată încât nu putu să scoată nicio vorbă în lift.

O tânără foarte frumos bronzată o întâmpină zâmbindu-i.

– Domnișoara Ralston? Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama... Nu lucrez de mult timp aici, n-am știut că faceți parte din familie.

Sophie ar fi vrut să-i răspundă: nu fac parte din familie, dar în situația asta își spuse că trebuia să dea dovadă de mult tact, mai ales că ușile se deschiseră larg și se trezi exact în fața lui Angelo. Auzi doar:

– A sosit, dmnișoara Ralston, *sir*, apoi ușile se închiseră în urma ei.

Fu luată prin surprindere, poate și de lumina care pătrundea prin ferestrele aflate pe trei pereți ai biroului

care se răsfrângea pe biroul masiv aflat în mijlocul încăperii. Era poate, o tactică de a face clienții să se simtă ușor dezorientați, gândi ea clipind din ochi.

În toată acea lumină, Angelo era un punct întunecat începând cu părul și costumul de culoare închisă.

– *Cara* Sophie, zise el. Ce surpriză plăcută!

Vorbele lui sunară a bun-venit, dar ea le primi ca având o ușoară tentă de cinism. Îl privi incapabilă să spună o vorbă. Acesta era efectul pe care Angelo îl producea asupra ei, făcea în așa fel încât să-i șteargă orice altceva din minte, lăsând-o conștientă doar de prezența lui fizică.

Angelo veni spre ea ca o panteră neagră cu mișcri sinuoase și grațioase, iar ea remarcă pentru a nu știu câta oară, ce bărbat chipeș era. Observă genele incredibil de lungi, nasul patrician, buzele senzuale.

Angelo se opri la câțiva pași de ea, ridicând o sprânceană, ușor amuzat dar și intrigat.

– Ai rămas fără cuvinte, *cara?* Leonard mi-a spus că vrei să discutăm ceva legat de o aniversare, ai cumva probleme?

Sophie inspiră adânc.

– Nu despre asta era vorba, răspunse ea cu jumătate de glas. Asta i-am spus lui Leonard, dar de fapt este ceva personal.

– Înțeleg.

LIBRIS We know books

Ochii aceia întunecați o studiară o secundă, apoi el ridică din umeri.

– Cred că va dura mai mult decât am estimat. Scuză-mă un moment, te rog. Angelo se îndreptă spre biroul său și apăsă pe un buton.

– *Miss* Bradley? Te rog sună la Savoy și scuză-mă față de *signora* Vanini, găsește tu un pretext. Asigur-o însă că mă voi duce diseară la teatru, negreșit.

Angelo ascultă un moment cât dură să i se repete mesajul, apoi înclină din cap:

– *Bene*. Poate că acum vei putea da dispozițiile necesare pentru ca prânzul de două persoane să fie servit în biroul directorului. Înțeleg că nu este nimeni acolo, astăzi. .

– O, nu, îngăimă Sophie, nu este nevoie să faci aceste aranjamente, sau să-ți modifici programul. De fapt nu mi-e foame.

– Poate ție nu, dar mie îmi este.

– Dar poți merge încă la Savoy. Iar eu aș reveni altă dată.

Sophie se îndreptă spre ușă.

Angelo oftă.

– Te rog, nu te prosti. Cred că ai avut un motiv serios ca să mă cauți. Și-a pierdut dintr-odată semnificația?

– Nu, admise Sophie mușcându-și buzele. Numai că n-aș vrea să-ți strici programul din cauza mea. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. Asta doar dacă ai intenția de a-mi modifica programul de diseară.

Sophe roși până-n vârful urechilor.

– Nu, nici vorbă.

Îi aruncă o privire printre genele dese.

– Doamna cu care trebuie să te întâlnești este Cianetta Vanini, celebrul designer? Am aflat din presă că se află zilele acesta la Londra.

– Da, ea este, spuse el scurt, ca și cum ar fi vrut să întrerupă această discuție. Suntem aici pentru a discuta problemele tale, nu pe ale mele.

Sophie roși și mai mult. Acesta era adevăratul Angelo, își spuse ea. Era un maestru în a o face să se simte o școlăriță. Își dori să-l poată trimite la naiba.

Angelo privi la ceasul de platină pe care-l purta la mână.

– Vom lua prânzul în câteva minute. Poate că dorești un aperitiv, ceva care să-ți mai potolească temperamentul și să-ți dea curaj, adăugă el cu un zâmbet ironic.

Sophie făcu ochii mari..

– Chiar crezi că am nevoie de curaj? întrebă ea, considerând că era mai bine să treacă peste remarca privind temperamentul ei.

Bărbatul cu tenul măsliniu o privi enigmatic.

– Asta, *cara*, depinde de problema pe care vrei s-o discuți cu mine. Vrei cherry sau martini?

– Un cherry, răspunse Sophie cu un zâmbet angelic. Este